क्रोधाविष्टेषु पार्थेषु धार्त्तराष्ट्रेषु चाप्यति। द्रौपदी पाण्डुपुत्राणां कृष्णा शान्ति रिहाभवत्।
अप्लवेऽम्भसि मग्नानामप्रतिष्ठे निमज्जतां। पाञ्चाली पाण्डुपुत्राणां नौरेषा पारगाऽभवत्।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तद्वै श्रुत्वा भीमसेनः कुरुमध्येऽत्यमर्षणः। स्त्रीगतिः पाण्डुपुत्राणामित्युवाच सुदुर्म्मनाः।
॥ भीम उवाच ॥ त्रीणि ज्योतींषि पुरुष इति वै देवलोऽब्रवीत्। अपत्यं कर्म्म विद्या च यतः स्रष्टाः प्रजास्ततः। २४२०
अमेध्ये वै गतप्राणे शून्ये ज्ञातिभिरुज्झिते। देहे त्रितयमेवैतत् पुरुषस्योपयुज्यते।
तन्नोज्योतिरभिहतं दाराणामभिमर्शनात्। धनञ्जय कथं स्वित्स्यादपत्यमभिसृष्टजं।
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ नचैवोक्ता नवाऽनुक्ता हीनतः परुषा गिरः। भारत प्रतिजल्पन्ति सदा वृत्तमपूरुषाः।
स्मरन्ति सुकृतान्येव न वैराणि कृतान्यपि। सन्तः प्रतिविजानन्तो लब्धसम्भावनाः स्वयं।
॥ भीम उवाच ॥ इहैवैतांस्तुवा सर्व्वान् हन्मि शत्रून् समागतान्। अथ निष्क्रम्य राजेन्द्र समूलान् हन्मि भारत। २४२५
किं नो विवदितेनेह किमुक्तेन च भारत। अद्यैवैतान्निहन्मीह प्रशाधि पृथिवीमिमां।
इत्युक्त्वा भीमसेनस्तु कनिष्ठैर्भ्रातृभिः सह। मृगमध्ये यथा सिंहो मुहुर्म्मुहुरदैक्षत।
सान्त्वयमानो वीक्ष्यमाणः पार्थेनाक्लिष्टकर्म्मणा। खिद्यत्येव महाबाहुरन्तर्दाहेन वीर्य्यवान्।
क्रुद्धस्य तस्य स्रोतोभ्यः कर्णादिभ्यो नराधिप। सधूमसस्फुलिङ्गार्चिः पावकः समजायत।
भ्रुकुटीकृतदुःप्रेक्ष्यमभवत्तस्य तन्मुखं। युगान्तकाले संप्राप्ते कृतान्तस्येव रूपिणः। २४३०
युधिष्ठिरस्तमावार्य्य बाहुना बाहुशालिनं। मैवमित्यब्रवीच्चैनं जोषमास्वेति भारत।
निवार्य्य च महाबाहुं कोपसंरक्तलोचनं। पितरं समुपातिष्ठद्धृतराष्ट्रं कृताञ्जलिः।
इति श्रीमहाभारते सभापर्व्वणि द्यूतपर्व्वणिभीमक्रोधे सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७० ॥
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ राजन् किं करवामस्ते प्रशाध्यस्मांस्त्वमीश्वरः। नित्यं हि स्थातुमिच्छामस्तव भारत शासने।
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ अजातशत्रो भद्रं ते अरिष्टं स्वस्ति गच्छत। अनुज्ञाताः सहधनाः स्वराज्यमनुशासत।
इदञ्चैवावबोद्धव्यं वृद्धस्य मम शासनं। मया निगदितं सर्व्वं पथ्यं निःश्रेयसं परं। २४३५
वेत्थ त्वं तात धर्म्माणां गतिं सूक्ष्मां युधिष्ठिर। विनीतोऽसि महाप्राज्ञ वृद्धानां पर्य्युपासिता।
यतो बुद्धिस्ततः शान्तिः प्रशमं गच्छ भारत। नादारुणि पतेच्छस्त्रं दारुण्येतन्निपात्यते।
न वैराण्यभिजानन्ति गुणान् पश्यन्ति नागुणान्। विरोधं नाधिगच्छन्ति ये त उत्तमपूरुषाः।
स्मरन्ति सुकृतान्येव न वैराणि कृतान्यपि। सन्तः परार्थं कुर्व्वाणा नावेक्षन्ते प्रतिक्रियां।
संवादे परुषाण्याहुर्युधिष्ठिर नराधमाः। प्रत्याहुर्म्मध्यमास्त्वेतानुक्ताः परुषमुत्तरं। २४४०
नचोक्ता नैव चानुक्तास्त्वहिताः परुषा गिरः। प्रतिजल्पन्ति वै धीराः सदा वृत्तमपूरुषाः।
स्मरन्ति सुकृतान्येव न वैराणि कृतान्यपि। सन्तः प्रतिविजानन्तो लब्धा प्रत्ययमात्मनः।
असम्भिन्नार्थमर्य्यादाः साधवः प्रियदर्शनाः। तथाचरितमार्य्येण त्वयाऽस्मिन्सत्समागमे।
दुर्य्योधनस्य पारुष्यं तत्तात हृदि मा कृथाः। मातरञ्चैव गान्धारीं माञ्च त्वं गुणकाङ्क्षया।
उपस्थितं वृद्धमन्धं पितरं पश्य भारत। प्रेक्षापूर्व्वं मया द्यूतमिदमासीदुपेक्षितं। २४४५